

Sygn. akt V CSK 432/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku W. M.

przy uczestnictwie L. M., W. K., M. M. i S. P.

o stwierdzenie zasiedzenia własności nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od postanowienia

Sądu Okręgowego w B.

z dnia 26 marca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**

**2) zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestniczki postępowania S. P. kwotę 600 ( sześćset ) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Według art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Wnioskodawczyni uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą jej zasadnością ze względu na sprzeczność zaskarżonego rozstrzygnięcia z zasadami sprawiedliwości społecznej oraz występowaniem w sprawie potrzeby wykładni art. 172 w związku z art. 206 i 336 k.c., budzących „poważne wątpliwości w zakresie kwalifikacji określonych zachowań współwłaściciel uprawniających do zasiedzenia współwłasności”.

Tak umotywowany wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Nie jest w sprawie spełniona przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym tej przesłanki, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia żadnego z powołanych w skardze przepisów prawa.

Nie występuje także wskazana w skardze potrzeba wykładni art. 172 w związku z art. 206 i 336 k.c. Wnosząc o wykładnię tych przepisów „w zakresie kwalifikacji określonych zachowań współwłaściciela uprawniających do zasiedzenia współwłasności” skarżąca w istocie polemizuje z wiążącymi Sąd Najwyższy

w postępowaniu kasacyjnym ustaleniami faktycznymi dokonany w sprawie (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł stosownie do art. 520 § 3 k.p.c.

[aw]

db